

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 219

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 27 aprilie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 272 din 20 decembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și art. 207 din Codul penal.....	1-3		
Decizia nr. 11 din 16 ianuarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.....	4-5		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		748.	
		— Ordin al ministrului finanțelor publice privind prospectul de emisiune al certificatelor de trezorerie cu dobândă pentru populație cod 1045	6-7
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI			
		Ordinul nr. 2 din 26 aprilie 2001.....	8
		★	
		Rectificare	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 272

din 20 decembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și art. 207 din Codul penal

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Claudia Miu — magistrat-asistent șef

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 19 decembrie 2000, în prezența apărătorului autorului excepției și a reprezentantului Ministerului Public, când s-a dispus măsura conexării dosarelor nr. 214C/2000 și nr. 221C/2000 la Dosarul nr. 213C/2000, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate și același autor al excepției. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 20 decembrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierile din 20 iunie 2000 și din 27 iunie 2000, pronunțate distinct în dosarele nr. 2.582/1999 și, respectiv,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și art. 207 din Codul penal, ridicată de Corneliu Vadim Tudor în dosarele nr. 2.485/1999, nr. 2.582/1999 și nr. 2.850/1999 ale Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

nr. 2.485/1999 și nr. 2.850/1999, **Curtea Supremă de Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și art. 207 din Codul penal**, ridicată de Corneliu Vadim Tudor, inculpat în procese de insultă și calomnie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 205 din Codul penal, privitoare la infracțiunea de insultă, sunt în contradicție cu libertatea de exprimare și cu libertatea presei garantate de art. 30 alin. (3) și (4) din Constituție, precum și cu libertatea gândirii și a opiniilor, care, potrivit art. 29 alin. (1) din Constituție, nu pot fi îngădite sub nici o formă. Se arată în continuare că aceleași prevederi legale sunt în contradicție și cu libertatea creațiilor artistice, cu dreptul la informație, a cărui îngădire este interzisă prin art. 31 alin. (1) din Constituție, cu regimul constituțional al restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, prevăzut la art. 49 din Constituție, precum și cu prevederile art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală, deoarece există neconcordanță între art. 205 din Codul penal și unele prevederi din convențiile internaționale la care România este parte. Dispozițiile art. 205 din Codul penal, care reglementează insulta, îngăduie incriminarea opiniilor și judecăților de valoare, care, așa cum s-a pronunțat Curtea Europeană a Drepturilor Omului, nu pot fi incriminate. Cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 207 din Codul penal, privitoare la infracțiunea de calomnie, se arată că acestea vin, de asemenea, în contradicție cu prevederile art. 29, 30 și 31 din Constituție și cu prevederile art. 24 referitoare la dreptul la apărare. Se consideră că este cu neputință de făcut proba verității în cazul judecăților de valoare, iar prevederile art. 207 din Codul penal limitează admiterea acestei probe numai dacă există un „interes legitim, ceea ce contrazice textul constituțional, care face vorbire, în egală măsură, atât la interesul public cât și la interesul privat”. Aceasta reprezintă totodată o restrângere nejustificată a exercițiului dreptului la apărare.

Curtea Supremă de Justiție, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate apreciază că dispozițiile art. 205 din Codul penal nu contravin prevederilor constituționale invocate și nici convențiilor internaționale în materie, sens în care s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 200 din 25 noiembrie 1999. Cu privire la dispozițiile art. 207 din Codul penal se arată că acestea nu contravin normelor constituționale invocate și nici convențiilor internaționale în materie la care România a aderat.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare a Curții Constituționale au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, în esență, pentru următoarele motive:

În ceea ce privește neconstituționalitatea art. 205 din Codul penal în raport cu dispozițiile art. 20 alin. (2) din Constituție, cu privire la convențiile internaționale privitoare la libertatea de opinie și de exprimare, se reține că art. 19 din Declarația Universală a Drepturilor Omului prevede dreptul la libertatea de opinie și de exprimare, același drept fundamental fiind prevăzut și la art. 19 pct. 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, precum și la art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dar atât în art. 19 pct. 3 din pactul menționat, cât și în art. 10 pct. 2

din convenție se statuează că exercitarea libertății de gândire și de exprimare comportă anumite restrângeri ori sancțiuni prevăzute de lege, între altele, pentru apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, pentru protecția sănătății sau moralei, pentru protecția reputației sau a drepturilor altora. Rezultă din aceste dispoziții că obiectul libertății de exprimare îl constituie exteriorizarea unor idei sau opinii, dar și simple afirmații și imputări, însă aceasta nu înseamnă că prin conținutul și maniera de a face afirmațiile sau imputările se admite afectarea reputației și onoarei altei persoane. De aceea, stabilirea prin lege a unor restrângeri ori sancțiuni nu este incompatibilă cu libertatea de exprimare, dacă sunt măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru protejarea reputației sau a drepturilor altora. În acest sens se citează Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 8 aprilie 1999, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 din Codul penal privitoare la infracțiunea de calomnie.

În ceea ce privește criticile potrivit cărora dispozițiile art. 205 din Codul penal sunt contrare libertății de gândire și de exprimare, precum și dreptului la informație, acestea sunt considerate ca fiind neîntemeiate, deoarece libertatea conștiinței, conform art. 29 alin. (2), trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc, iar libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine, după cum se prevede în art. 30 alin. (6) din Constituție. De asemenea, dispozițiile art. 54 din Constituție prevăd că drepturile și libertățile constituționale, inclusiv libertatea de exprimare și dreptul la informație, trebuie să fie exercitate cu bună-credință, fără a fi încălcate drepturile și libertățile celorlalți. Punctul de vedere exprimat se întemeiază și pe Decizia nr. 51 din 8 aprilie 1999 a Curții Constituționale, prin care s-a statuat că exercitarea abuzivă a drepturilor și libertăților este susceptibilă de sancționare, fiind posibilă chiar aplicarea unor sancțiuni penale.

Prevederile de lege criticate nu sunt contrare nici dispozițiilor art. 49 din Constituție, privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece incriminarea insultei ca infracțiune și sancționarea acesteia constituie expresia voinței legiuitorului, care a considerat necesară apărarea prin mijloace de drept penal a demnității persoanei, neputându-se susține că textul incriminator este contrar Constituției.

Cu referire la critica potrivit căreia prevederile art. 207 din Codul penal ar încălca dreptul la apărare, prevăzut la art. 24 din Constituție, se arată că aceasta nu este întemeiată, deoarece și în cazul unui proces având ca obiect infracțiunea de insultă sau calomnie inculpatul beneficiază de toate drepturile și garanțiile pe care le implică dreptul constituțional la apărare, proba verității constituind numai unul dintre mijloacele prin care acesta poate dovedi inexistența caracterului penal al faptei imputate. Criticile potrivit cărora dispozițiile art. 207 din Codul penal ar încălca libertatea de gândire și de exprimare sau dreptul la informație sunt considerate ca fiind neîntemeiate pentru aceeași argumentare ca și în cazul criticii de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 205 din Codul penal. În fine, se mai arată că exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților constituționale, cu respectarea limitărilor prevăzute în Constituție, poate reprezenta un instrument prin care să se realizeze un echilibru între drepturile și libertățile constituționale, pe de o parte, și limitele aduse acestora prin Constituție și îndatoririle fundamentale, pe de altă parte.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 205 și 207 din Codul penal, care au următorul cuprins:

— art. 205: *„Atingerea adusă onoarei ori reputației unei persoane prin cuvinte, prin gesturi sau prin orice alte mijloace, ori prin expunerea la batjocură, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.”*

Aceeași pedeapsă se aplică și în cazul când se atribuie unei persoane un defect, boală sau infirmitate care, chiar reale de-ar fi, nu ar trebui relevate.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.”;

— art. 207: *„Proba verității celor afirmate sau imputate este admisibilă, dacă afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim. Fapta cu privire la care s-a făcut proba verității nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele de lege criticate sunt contrare: libertății de exprimare și libertății presei, garantate de art. 30 din Constituție; libertății gândirii și a opiniilor, care, potrivit art. 29 alin. (1) din Constituție, nu poate fi îngăduită; dreptului la informație, a cărui îngădire este interzisă de art. 31 alin. (1) din Constituție; convențiilor internaționale privitoare la libertatea de exprimare, în mod concret prevederilor art. 19 pct. 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice sau celor ale art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; prevederilor art. 49 din Constituție, privitoare la îngădirea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Dispozițiile art. 207 din Codul penal sunt considerate ca fiind contrare și dreptului fundamental la apărare prevăzut la art. 24 din Constituție.

Pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate Curtea reține că insulta și calomnia sunt infracțiuni contra demnității, iar demnitatea omului este nominalizată în art. 1 alin. (3) din Constituție printre valorile supreme garantate

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și art. 207 din Codul penal, ridicată de Corneliu Vadim Tudor în dosarele nr. 2.485/1999, nr. 2.582/1999 și nr. 2.850/1999 ale Curții Supreme de Justiție — Secția penală. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

de Legea fundamentală. Potrivit prevederilor constituționale *„România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate”*. Această garanțare a demnității omului se înfăptuiește și prin incriminarea și sancționarea penală a faptelor prin care se aduce atingere demnității. Apărarea demnității omului prin mijloace de drept penal este condiționată de existența drepturilor și libertăților altora. De aceea s-a prevăzut că, în măsura în care fapta insultătoare sau calomnioasă a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim, nu constituie infracțiune dacă s-a afirmat sau imputat o faptă adevărată. Proba verității este admisibilă, însă numai dacă fapta s-a săvârșit în apărarea unui interes legitim, public sau privat, deoarece fără un astfel de interes atingerea adusă demnității, chiar prin afirmații sau imputări adevărate, nu este îngăduită de lege. Legea se referă la fapte, iar nu la judecăți de valoare, așa cum susține autorul excepției. De aceea critica referitoare la proba judecăților de valoare și la imposibilitatea acestei probe este lipsită de conținut.

Curtea constată că, în ceea ce privește pretinsa contrarietate a dispozițiilor art. 205 și 207 din Codul penal cu prevederile constituționale referitoare la libertatea de gândire și de exprimare, autorul excepției ignoră acele prevederi din Constituție și din convențiile internaționale, care limitează exercițiul libertății de gândire și de exprimare. Se ignoră astfel prevederile: art. 29 alin. (2) din Constituție, în sensul cărora libertatea conștiinței *„[...] trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și respect reciproc”*; art. 30 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora *„Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”*; art. 10 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora exercitarea libertății de exprimare poate fi restrânsă în vederea protecției, între altele, a reputației sau a drepturilor altora; art. 54 din Constituție, în sensul cărora exercitarea drepturilor și a libertăților trebuie să se realizeze cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.

De altfel Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în acest sens, statuând că dispozițiile art. 205 și 207 din Codul penal sunt constituționale (de exemplu, prin Decizia nr. 200 din 25 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 8 februarie 2000, și prin Decizia nr. 134 din 6 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 august 2000).

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine modificarea practicii Curții, soluția și considerentele acelor decizii rămân valabile și în cauza de față.

Magistrat-asistent-șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 11

din 16 ianuarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Confederația Națională Sindicală „Cartel Alfa” în Dosarul nr. 1.549/2000 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 19 decembrie 2000, fiind consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 16 ianuarie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.549/2000, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Confederația Națională Sindicală „Cartel Alfa” în Dosarul nr. 1.549/2000 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției consideră că aceste dispoziții din Legea nr. 112/1995 contravin prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) și ale art. 135 alin. (6) din Constituție. Se invocă, de asemenea, încălcarea prevederilor art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care proclamă dreptul la proprietate al oricărei persoane, statornicind că nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa. În fine, sunt încălcate — astfel cum consideră autorul — și dispozițiile art. 1 alin. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, arată că aceasta nu este întemeiată. Faptul că o locuință care a aparținut unei persoane fizice și care se află în posesia unei persoane juridice ar putea, în temeiul unei legi cu caracter reparatoriu, să fie restituită fostului

proprietar, persoană fizică, nu încalcă principiul ocrotirii în mod egal a proprietății indiferent de titular, principiul prevăzut la art. 41 alin. (2) din Constituție. Nici dispozițiile art. 135 alin. (6) din Constituție nu sunt încălcate, arată instanța. Restituirea în natură a imobilelor către foștii proprietari nu constituie o violare a proprietății persoanelor juridice care dețin imobilele, ci una dintre măsurile reparatorii prevăzute de lege în scopul acoperirii prejudiciului încercat de foștii proprietari prin trecerea locuințelor lor în proprietatea statului comunist.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 112/1995 este neîntemeiată, arătând că „Susținerea potrivit căreia, prin restituirea unui imobil aflat în posesia unei persoane juridice către fostul proprietar, se încalcă principiul ocrotirii în mod egal a proprietății indiferent de titular nu poate fi reținută. Dimpotrivă, această situație reprezintă tocmai o transpunere în practică a principiului invocat mai sus... Scopul legii este de a reglementa măsuri reparatorii (restituirea în natură sau despăgubiri, după caz) pentru foștii proprietari ale căror locuințe au fost trecute în proprietatea statului după 6 martie 1945”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, dispoziții care au următorul cuprins:

— art. 1: „*Foștii proprietari — persoane fizice — ai imobilelor cu destinația de locuințe, trecute ca atare în proprietatea statului sau a altor persoane juridice, după 6 martie 1945, cu titlu, și care se aflau în posesia statului sau a altor persoane*

juridice la data de 22 decembrie 1989, beneficiază de măsurile reparatorii prevăzute de prezenta lege.

De prevederile alin. 1 beneficiază și moștenitorii foștilor proprietari, potrivit legii.“;

— art. 2: „Persoanele prevăzute la art. 1 beneficiază de restituirea în natură, prin redobândirea dreptului de proprietate asupra apartamentelor în care locuiesc în calitate de chiriași sau a celor care sunt libere, iar pentru celelalte apartamente primesc despăgubiri în condițiile art. 12.

În cazul apartamentelor trecute în proprietatea statului pentru care s-au primit despăgubiri, dacă sunt ocupate de foștii proprietari sau sunt libere, ele se restituie în natură. Redobândirea dreptului de proprietate este condiționată de restituirea sumei primite cu titlu de despăgubire, actualizată în condițiile prevederilor art. 13.“

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 41 alin. (1) și (2), precum și ale art. 135 alin. (6) din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 41: „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.“;

— Art. 135 alin. (6): „Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.“

În opinia autorului excepției „Prin art. 1 și 2 ale Legii nr. 112/1995 s-au încălcat principiile fundamentale ale Constituției privind garantarea, ocrotirea și inviolabilitatea proprietății, dispunându-se măsuri de restituire în natură pe cale administrativă a unor bunuri aflate în proprietatea privată a unor persoane juridice“.

Criticile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. Legea nr. 112/1995 are ca obiect reglementarea măsurilor reparatorii în folosul foștilor proprietari ai imobilelor cu destinația de locuințe, trecute cu titlu în proprietatea statului ori în proprietatea unor persoane juridice după 6 martie 1945. Printre alte condiții este prevăzută aceea ca aceste imobile să se fi aflat la 22 decembrie 1989 în posesia statului ori a altor persoane juridice. Reglementarea are în vedere faptul că, independent de existența unui titlu valabil, trecerea

locuințelor în proprietatea statului ori a unor persoane juridice a avut un caracter abuziv, reprezentând o încălcare a drepturilor foștilor proprietari. Așa fiind, dacă restituirea imobilului cu destinația de locuință urmează să se facă de către persoana juridică în favoarea căreia a fost constituit inițial dreptul de proprietate prin preluarea acestei locuințe de la fostul proprietar, persoana juridică nu va putea refuza înapoierea bunului în baza Legii nr. 112/1995, restituirea urmând să se facă, bineînțeles, fără plată; soluția adoptată de legiuitor are în vedere, neîndoielnic, repararea unei nedreptăți, de care, la vremea respectivă, actualul proprietar a profitat. Dacă însă imobilul respectiv a fost inițial trecut în proprietatea statului și, ulterior, a fost transmis de stat în proprietatea unei persoane juridice prin una dintre căile prevăzute de lege (de pildă, prin vânzare-cumpărare ori în cadrul privatizării fostelor unități de stat), restituirea în natură a imobilului către proprietarul inițial, persoană fizică, nu mai este cu putință, deoarece în acest fel s-ar produce o încălcare a dreptului său de proprietate ocrotit de lege. Aplicarea însă a prevederilor legale ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate este în competența instanțelor judecătorești.

De altfel, mai multe dispoziții ale Legii nr. 112/1995, printre care și cele ale art. 1 și art. 2 alin. 1, au fost examinate în cadrul controlului prealabil de constituționalitate, potrivit art. 144 lit. a) din Constituție, Curtea statuând prin Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, că aceste dispoziții sunt constituționale, cu excepția celor cuprinse în alin. 1, referitor la locuințele trecute, fără titlu, în proprietatea statului. Deoarece această obiecție de neconstituționalitate nu a fost înlăturată prin votul Parlamentului, conform art. 145 alin. (1) din Constituție, rezultă că precizarea „fără titlu“, prevăzută în textul de lege inițial, a fost eliminată, așa cum rezultă din textul publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 29 noiembrie 1995. Prin excepția ce face obiectul prezentei decizii nu au fost invocate motive noi de natură să justifice o altă soluție, astfel încât, având în vedere obligativitatea deciziilor Curții Constituționale, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, urmează ca și excepția de față să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Confederația Națională Sindicală „Cartel Alfa“ în Dosarul nr. 1.549/2000 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 ianuarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN privind prospectul de emisiune al certificatelor de trezorerie cu dobândă pentru populație cod 1045

În conformitate cu prevederile Legii datoriei publice nr. 81/1999, ale Ordonanței Guvernului nr. 66/1994 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, republicată, cu modificările ulterioare, Ministerul Finanțelor Publice lansează o emisiune de certificate de trezorerie cu dobândă pentru populație prin trezoreria statului începând cu data de 2 mai 2001.

Prin acest sistem statul protejează economiile populației de riscurile inflației și ale pieței bancare și contribuie la consolidarea încrederii în moneda națională, garantând rambursarea la scadență și plata dobânzilor aferente.

Trezoreria statului este abilitată să lanseze emisiuni de certificate de trezorerie cu dobândă pentru populație, scop în care ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

ARTICOLUL 1

Forma și codul emisiunii

Certificatele de trezorerie cu dobândă pentru populație se emit în formă nominală și cuprind cuponul (matca) și certificatul de trezorerie propriu-zis.

Codul emisiunii este 1045.

ARTICOLUL 2

Data emisiunii

Certificatele de trezorerie cu dobândă pentru populație se pun în vânzare în numerar și prin virament din conturile personale deschise la bănci și la Casa de Economii și Consemnațiuni, pe o perioadă de 90 de zile, cu subscripție în zilele de 2, 3, 4, 8, 9, 10 și 11 mai 2001. Termenul de răscumpărare a certificatelor de trezorerie este în zilele de 31 iulie, 1, 2, 6, 7, 8 și 9 august 2001.

ARTICOLUL 3

Valoarea nominală a emisiunii

Emisiunea de certificate de trezorerie cu dobândă pentru populație reprezintă suma încasată până în ultima zi de subscripție.

ARTICOLUL 4

Valoarea nominală a certificatelor de trezorerie cu dobândă pentru populație

Emisiunea de certificate de trezorerie cu dobândă pentru populație se efectuează prin certificate de trezorerie cu o

valoare nominală de 1.000.000 lei, 5.000.000 lei, 10.000.000 lei, 20.000.000 lei, 50.000.000 lei și 100.000.000 lei, pe termen de 90 de zile calendaristice.

La cumpărare titularii certificatelor de trezorerie pot împuternici și o altă persoană pentru răscumpărare.

ARTICOLUL 5

Rata dobânzii

Dobânda aferentă certificatelor de trezorerie cu dobândă pentru populație este de 41% pe an, pentru o perioadă de subscriere de 90 de zile calendaristice, calculată după formula:

$$D = \frac{VN \times 41 \times 90}{360 \times 100}$$

în care:

D = suma dobânzii;

VN = valoarea nominală a certificatului de trezorerie.

ARTICOLUL 6

Data scadenței

Scadența emisiunii de certificate de trezorerie cu dobândă pentru populație se stabilește începând cu ziua încasării contravalorii acestora și până la data împlinirii termenului de 90 de zile calendaristice inclusiv.

ARTICOLUL 7

Închiderea emisiunii

Operațiunea de închidere a emisiunii de certificate de trezorerie cu dobândă pentru populație are loc în data de 11 mai 2001, ora 14,00.

ARTICOLUL 8

Condițiile de răscumpărare și de plată a dobânzii

Răscumpărarea este operațiunea prin care unitățile trezoreriei statului rambursează la termenul stabilit valoarea nominală a certificatelor de trezorerie prezentate de persoanele fizice care au subscris la emisiunile de certificate de trezorerie cu dobândă pentru populație la aceeași unitate a trezoreriei statului.

O dată cu răscumpărarea la scadență a certificatelor de trezorerie cu dobândă pentru populație unitățile trezoreriei statului plătesc persoanelor respective și dobânzile aferente.

Răscumpărarea certificatelor de trezorerie cu dobândă pentru populație se poate efectua și prin subscrierea de către titular a sumelor la noua emisiune de certificate de trezorerie care se lansează în zilele respective, cu posibilitatea de a încasa dobânda aferentă sau de a o subscrie pe certificate de trezorerie, după caz.

Operațiunile privind răscumpărarea certificatelor de trezorerie cu dobândă pentru populație și plata dobânzilor se efectuează prin ghișeele casierilor trezoreriei statului. Data răscumpărării certificatelor de trezorerie cu dobândă pentru populație este prima zi lucrătoare după împlinirea a 90 de zile calendaristice inclusiv.

Titularii pot prezenta certificatele de trezorerie cu dobândă pentru populație în vederea răscumpărării și înaintea datei de răscumpărare, situație în care pentru perioada de subscriere care se calculează din ziua încasării sumei și până în ziua prezentării pentru răscumpărare exclusiv se acordă dobândă la vedere de 10 % pe an.

Certificatele de trezorerie cu dobândă pentru populație ne reprezentate pentru răscumpărare în ziua stabilită (ziua scadenței) se transformă în *depozite* la trezoreria statului. Nivelul dobânzii la termen va fi, începând cu data de 2 mai 2001, de 41% pe an. Ele se răscumpără de trezoreria

statului în ziua prezentării acestora la ghișeele trezoreriei statului, astfel:

a) Certificatele de trezorerie prezentate trezoreriei statului în maximum 30 de zile de la data scadenței (titularul se prezintă în a 31-a zi, certificatele de trezorerie rămân în *depozit la vedere* maximum 30 de zile) vor fi răscumpărate astfel:

— pentru perioada subscrisă, 90 de zile calendaristice, se achită suma nominală a certificatelor de trezorerie cu dobândă pentru populație plus dobânda aferentă;

— pentru perioada de maximum 30 de zile, stabilită din ziua fixată pentru răscumpărare inclusiv și până în ziua prezentării la ghișeul casieriei trezoreriei statului exclusiv, se plătește pentru suma subscrisă dobânda la vedere de 10% pe an.

b) Certificatele de trezorerie prezentate în termen de peste 30 de zile de la data scadenței (titularul se prezintă în a 32-a zi, certificatele de trezorerie rămân în *depozit la termen* 31 de zile), vor fi răscumpărate cu dobânda capitalizată astfel:

— pentru perioada subscrisă, 90 de zile calendaristice, se achită suma nominală a certificatelor de trezorerie cu dobândă pentru populație plus dobânda aferentă;

— pentru perioada în care certificatele de trezorerie cu dobândă pentru populație sunt în depozit, stabilită din ziua fixată pentru răscumpărare inclusiv și până în ziua prezentării titularului la ghișeul casieriei trezoreriei statului exclusiv, se plătește dobânda, calculată prin aplicarea procentului de dobândă la termen de 41% pe an asupra sumei rezultate din valoarea nominală și dobânda aferentă perioadei subscrise.

ARTICOLUL 9

Regimul fiscal

Dobânzile încasate de populație din subscrierea la certificatele de trezorerie cu dobândă pentru populație nu sunt supuse impozitării.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 27 aprilie 2001.

Nr. 748.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDINUL Nr. 2
din 26 aprilie 2001

În temeiul prevederilor art. 8 alin. (1) și ale art. 50 din Legea nr. 101/1998 privind Statutul Băncii Naționale a României, cu modificările ulterioare,
având în vedere că, potrivit prevederilor legale speciale ce guvernează activitatea Casei de Economii și Consemnațiuni, această instituție nu este autorizată de Banca Națională a României să efectueze tranzacții cu valută în cont propriu sau în contul clienților,

Banca Națională a României emite prezentul ordin.

Articol unic. — Perioada de valabilitate a Ordinului din 27 septembrie 2000, se prelungește, începând cu perioada de observare 1 aprilie—15 aprilie 2001, până la publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 sfârșitul anului 2001.

p. GUVERNATORUL BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI,
EMIL IOTA GHIZARI

RECTIFICARE

În Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 384/2001, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 24 aprilie 2001, se face următoarea rectificare:

— la alin. (2) al art. 6, în loc de:

(2) *Certificatul de acreditare va fi eliberat în scris de agentul de ocupare a forței de muncă numai persoanei împuternicite.* se va citi:

(2) *Certificatul de acreditare va fi eliberat numai persoanei împuternicite, în scris, de agentul de ocupare a forței de muncă.*

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
